

[Bertel Haarder]

kan blive flertal for osv. Det er noget, også de radikale ofte glemmer, nemlig at tænke sig selv med, når de udtaler sig om, hvad der kan lade sig gøre politisk.

Jeg vil gerne takke for hr. Lindenskovs bemærkninger til finansudvalget og takke ham for, at han satte nogle af fremskridtspartiets ændringsforslag og bemærkninger til samme på plads. De problemer, han så stærkt fremlagde, har vi i venstre meget stor forståelse for. Vort færøske medlem af gruppen, hr. Ellefsen, har ofte sagt det samme fra denne talerstol, og vi har hørt ham sige det også på sin hjemø, på Færøerne, i sommer.

Til hr. Bolvig skal jeg sige, at han bedes læse bemærkningerne til vores spareforslag vedrørende u-landshjælpen. Der står udtrykkeligt, at vi midlertidigt vil nedsætte det meget store bidrag til UNDP med 100 mill. kr. Vi begrundet det med, at Danmark i dag betaler 10 pct. af de samlede udgifter til dette foretagende, men kun modtager ½ pct. af de bestillinger, som UNDP afgiver til de forskellige lande, på de ting, som de skal bruge til projekterne. Det er aldeles utilfredsstillende. Jeg tror, et næsten enigt finansudvalg blev rystet over denne tingenes tilstand, da vi var i Genève og blev stillet over for det.

Da vi har konstateret, at den pågældende minister ikke har taget afstand fra den politik, UNDP kører, på noget tidspunkt og heller ikke har gjort det i den seneste tale, hun har holdt i u-landsstyrelsen, og som vi fik omdelt i går, så er det vel tilladt et oppositionsparti at sige: vi vil altså give dem en lærestreg. Hvis ikke de ændrer deres politik og lader være med at begunstige de gamle kolonimagter så ensidigt, som de har gjort, så vil vi altså ikke længere være med i den brede enighed om at bakke FN's udviklingsprojekter op, så vil vi true med midlertidigt at nedskære bevillingen. Men jeg understreger »midlertidigt«, og det står i bemærkningerne.

Finansministeren er der ikke så meget at sige til. Han har ikke rigtig sagt noget, man kan gribe fat i. Jeg opfatter det egentlig positivt, som en stiltiende accept af, at de områder for sanering af den offentlige sektor, som jeg nævnte, er nogle af dem, som han i virkeligheden har blik for. Det skulle undre mig meget, om ikke han, når han skal udsende retningslinjer til ministerierne om den kommende finanslov for 1981, de skal vel udsendes i februar, bliver nødt til at forklare disse

ministerier, at statens budgetter samlet må ned med – lad os nu sætte det lavt og se det fra et rigtig socialdemokratisk synspunkt – et beløb, der ligner 3–4 mia kr. – ellers ville jeg nødig være finansminister næste år ved denne tid.

Problemet er bare, når de forskellige kampe skal udkæmpes mellem finansministeren og hans fagministre, om der da i planlægningsudvalget og i regeringen sidder én for bordenden, som kan skære igennem, når fagministrenes ambitioner brydes med hensynet til helheden. Det er muligvis dér, problemet ligger.

Palle Simonsen (KF):

Der er vel nok grund til at sige tak til finansministeren for den redegørelse over statens finanser, som vi på vanlig vis har fået fra ministeren her ved tredje behandling.

Man kunne måske nok have ønsket sig, at der havde været lidt mere styrke i, hvad finansministeren udtalte. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, det har vi givet udtryk for tidligere, at finansministeren selv er klar over, at der må ske nogle betydelige begrænsninger, hvad angår de offentlige udgifter. Det, der er spørgsmålet, er stadig væk, som jeg sagde i første omgang, handlingen.

Det er også et spørgsmål, om finansministeren går tilstrækkelig dybt ind i problemerne. Når nu finansministeren siger, at den helhedsløsning, som folkettinget skal tage stilling til i morgen, vil bevirke en væsentlig forbedring af konkurrenceevnen, og som eksempel nævner den devaluering, der er gennemført for nylig, så går jeg da ud fra, at finansministeren er enig med mig i, at forudsætningen for, at en devaluering virkelig kan slå igennem og blive til glæde for virksomhederne, er, at der føres en meget stram indkomstpøolitik, det har Nationalbankdirektøren jo sagt ved utallige lejligheder. Men når man konstaterer, at der selv med de initiativer, regeringen har taget, bliver en lønstigning på disse 9–10 pct., så må man nok sige, at selv om der sker begrænsninger, så er det stadig væk en lønstigningstakt af et omfang, som sætter spørgsmålstejn ved, om vi overhovedet får nogen gavnlige virkninger af denne devaluering.

Finansministeren siger også at det, der ligger i regeringens kriseplan, er ønsket om,